

История за тримата царе

Поучение за съкрушението, смирението и властта

ДЖИЙН ЕДУАРДС

Съдържание:

<i>Посвещение</i>	1
<i>Предговор</i>	1
<i>Предговор на автора</i>	2
<i>ИСТОРИЯ ЗА ТРИМА ЦАРЕ</i>	2
<i>Пролог</i>	3
ПЪРВА ЧАСТ - 1	4
2.....	4
3.....	5
4.....	5
5.....	6
6.....	6
7.....	7
8.....	7
9.....	7
10.....	8
11.....	8
12.....	9
13.....	9
14.....	10
15.....	10
16.....	12
17.....	12
18.....	13
ВТОРА ЧАСТ - 19	14
20.....	15
21.....	16
22.....	17
23.....	18
24.....	20
25.....	21
26.....	24
27.....	24

Посвещение

На съкрушените християни, измъквачи се от тоталитарни общества и търсеци утеха, изцеление и надежда. Моля се, дано се възстановите и продължите с Този, който е свобода. Също и на християните, които са преживели или сега преживяват сърцераздирателната болка при противопоставянето с приятели. Дано тази история внесе светлина, яснота и утеха в живота ви. Дано и вие се възстановите и продължите с Този, който е мир.

И дано всеки от вас бъде така съвършено изцелен, че вие все още да можете да отговорите на Неговия призив, който иска всичко, защото Той е Всичко.

Предговор

Когато за пръв път написах “История за трима царе”, щях да се почувствам много насърчен, ако знаех, че животът ѝ ще надмине три издания. Явно напълно съм подценил броя на наранените християни. Книгата бе предназначена за един доста ограничен кръг читатели - християните, пометени от авторитарното движение, но много повече читатели я пожелаха. Това бяха християни, смазани от църковни разцепления и собствените си конфликти с други християни.

В известна степен бях поразен от факта, че тази книга се прие добре както в Америка, така и по света. Много пастори и християнски служители поръчаха значителен брой копия от нея, за да ги предадат на своите църкви. Още повече се удивих, когато “История за трима царе” беше изиграна като пиеса в театъра и беше четена от амвона пред много хора. Очевидно има доста болка и нараняване в християнския свят, за което малко се говори или предприема нещо.

Надявам се настоящата книга да посрещне тази нужда.

Предговор на автора

Защо бе написана тази книга и каква е нейната цел?

Отговорът по всяка вероятност може да се свърже с моя пощальон. По някаква неизвестна за мен причина аз получавам писма от християни от целия свят. Преди няколко години започна да расте значително броят на писмата, написани от християни, жестоко пострадали от авторитарното движение, което силно се настани в много евангелски общности. Появи се и реакция срещу този тоталитаризъм. Започна масово напускане на църквите. Разказите на тези духовни бегълци са често ужасяващи и понякога невероятни. Не съм наясно дали самата доктрина е причина за това повсеместно клане или по-скоро крайностите при осъществяването ѝ.

Каквато и да е причината, никога през моите трийсет години на евангелски християнски служител не съм срещал нещо, което така дълбоко да съкрушава толкова много вярващи. Разрухата сякаш обхваща всичко, а възстановяване от нея почти няма. Тази книга е израз на моята загриженост за множеството от объркани, съсипани и огорчени християни, чийто духовен живот е в пълен хаос и които копнеят дори и за най-малката дума на надежда.

Поставянето на акцента върху покорството и властта в евангелските църкви е едно съвсем скорошно явление и няма почти никаква литература на тази тема, която да го балансира и регулира. Разбира се, има известен брой книги, но те са съвсем недостатъчни да дадат утеха и съвет на тези, на практика съсипани християни. Надявам се настоящата книга да допринесе по някакъв начин за възстановяването на тези хора.

Със сигурност, скъпи читателю, има едно нещо, което тази книга не е предназначена да бъде. И това е, че тя не трябва да бъде използвана в словесните схватки с вашите противници. Умолявам ви, да сложите край на тези стари, нецивилизовани действия. Тази книга трябва да послужи за лично изцеление и размисъл. И едно последно нещо: “История за трима царе” е придружена от още една книга, озаглавена “Писма до един съсипан християнин”, която беше специално написана, за да даде практически съвети на християни, наранено от поведението на свои братя и сестри. Надявам се двете книги да запалят искрица надежда, която сега може би изглежда твърде далечна.

Джийн Едуардс

ИСТОРИЯ ЗА ТРИМА ЦАРЕ

“Те поставиха царете, но не чрез Мене; назначиха началници, но без да ги призная Аз”
(Осия 8:4).

Е, скъпи читателю, радвам се, че можем да се срещнем още веднъж. Голяма привилегия за мен е да прекарам това време заедно с теб. благодаря ти за срещата тук и ти предлагам да

побързаме към театъра, защото доколкото виждам, светлините вече гаснат. Има две места, запазени за нас близо до сцената. Хайде да ги заемем!

Историята е драма. Вярвам, че ти все пак няма да я намериш тъжна. Нашата история ще бъде в две части. В първа част ще се срещнем с един стар цар на име Саул и с младия овчар Давид. Във втора част отново ще се срещнем със стар цар и млад човек, но този път старият цар ще е Давид, а младежът - Авесалом. Историята е портрет (който бих предпочел да наречеш груба графика - ескиз) на смирението и властта в Божието Царство. О, светлините угаснаха, актьорите вече излизат на сцената. Публиката притаява дъх. Завесата се вдига. Нашата история започва.

Пролог

Всемогъщият, Живият Бог се обърна към Гавраил и проговори: **“Върви. Вземи две частици от Моето битие. Две съдби чакат. Дай им по една частица от Мен.”**

Носейки внимателно двете сияещи, пулсиращи светлини на Живота, Гавраил отвори вратата към царството между двата свята и се скри зад нея. Той навлезе в мястото на неродените съдби.

- Нося две частици от естеството на Бога. Първата е същността на Неговата природа. Както водите обкръжават плуващия в морето, така ще те обгърне Божието дихание. С това жизнено дихание, **ЖИЗНЕНО ДИХАНИЕ ОТ НЕГОВАТА СЪЩНОСТ**, ти ще получиш силата Му - силата да побеждаваш армии, да посрамваш враговете на Бога и да вършиш Неговото дело на земята. Ти получаващ Божията сила като подарък. Ще потънеш в Святия Му Дух.

Една от съдбите излезе напред: *“Тази частица от Бога е за мен.”*

- Така е - отговори ангелът. - И помни, че всеки, който получава подобен род сила, със сигурност ще бъде познат от мнозина. Преди да завършиш земния си път, твоят истински характер ще бъде познат, нещо повече, ще бъде **РАЗКРИТ** посредством тази сила. Такава е съдбата на всеки, който е обгърнат и владее тази частица, защото тя докосва само външния човек, но не въздейства ни най-малко на вътрешния. Външната сила винаги ще разкрива вътрешните възможности на личността или тяхната липса.

Първата от съдбите получи своята частица и се върна на мястото си.

Гавраил проговори отново:

- Аз нося и втория от двата елемента на Живия Бог. Това не е подарък, а наследство. Подаръкът се носи от външния човек; наследствеността е заложена дълбоко вътре - като семе. И макар това да е малко семе, то ще израсне и след време ще изпълни цялата вътрешна същност на човека.

Другата съдба излезе напред: *“Вярвам, че тази частица трябва да бъде моя през земния ми път.”*

- Така е - отговори ангелът. - Трябва да ти кажа, че ти получи великолепен дар: единственият елемент във вселената, познат на Бога и ангелите, който може да промени човешкото сърце. Но дори частица от Бога не може да извърши тази задача и не би могла да се развие, ако не бъде размесена добре. Тя трябва да бъде размесена обилно със скръб, болка и удари.

И втората съдба получи своя дял и се върна на мястото си.

Пред Гавраил застана ангелът писар. Той покорно записа характеристиките на двете съдби.

- Какви ще станат тези две съдби, след като преминат през вратата на видимия свят? - запита писарят.

Гавраил меко отговори:

- Всеки на своето време ще стане цар.

ПЪРВА ЧАСТ - 1

Най-малкият син във всяко семейство има два отличителни белега: той винаги е разглезен и недостатъчно добре информиран. Обикновено в него не се подозират големи заложби. Неизбежно той проявява по-малка степен на лидерство в сравнение с останалите деца в семейството. Той никога не ръководи, а само следва, тъй като няма никой по-малък от него, над когото да упражнява контрол.

Така е днес, но така беше и преди хиляди години в селцето, наречено Витлеем, в едно семейство с осем момчета. Първите седем синове на Есей работеха близо до нивата на баща си. Най-малкият беше изпратен на път в планините, за да пасе малкото семейно стадо овце. В тези овчарски пътувания най-малкият син винаги вземаше със себе си две неща: прашка и един малък, подобен на китара музикален инструмент.

Той прекарваше своето време на богатите със зеленина планински плата, където овцете пасяха дни наред на някоя усамотена поляна. Но с течение на времето младият човек започна да се чувства много самотен. Усещането за липсата на приятели все повече се засилваше в него. Той плачеше. Отделяше много време на своята малка арфа; имаше хубав глас и затова често пееше. Когато тези неща не успяваха да го утешат, младежът събираше купчина камъни и започваше един след друг да ги хвърля с настървение към някое отдалечено дърво. Когато купчината свършеше, той отиваше до обеленото от камъните дърво-мишена, събираше ги пак, след което си определяше нов разлистен враг на по-далечно разстояние. Тези самотни битки бяха много.

Това момче с прашка, певец и овчар, също така обичаше и Бога. През нощта, когато овцете лягаха да спят, то сядаше, вглеждаше се в мъртвия огън и започваше да свири на арфата си. Младежът пееше химните на вярата на своите прадеди. Пеейки, той плачеше и спонтанно отправяше възхвала, докато планинското ехо носеше хвалението и сълзите му към по-високите планини, откъдето се издигаха към Бога.

Веднъж, докато пееше от цялото си сърце на Бог, на ангелите, на овцете и на плуващите в небето облаци, той забеляза опасен враг - огромна мечка. Втурна се срещу нея. Двата започнаха да се движат към един и същи малък обект - агънце, пасящо свежа зелена трева. Младежът и мечката се спряха на половината си път и се обърнаха с лице един към друг. Бъркайки инстинктивно в джоба си за камък, младият човек установи: "Но аз съвсем не се страхувам!"

Междувременно мечката се хвърли към него с разпенена от ярост уста. Но беше повалена от един гладък речен камък, изпратен с точна ръка от овчаря. След няколко минути мъжът, вече не толкова млад, както до преди малко, взе в прегръдките си малкото агънце и каза: "Аз съм твоят пастир, а Господ - моят." Късно през нощта той вплете сагата от изминалия ден в песента си. Възнасяше този Псалм към небето отново и отново, докато всички ангели, които го слушаха, научиха текста и мелодията му. Те от своя страна станаха пазители на тази чудесна песен и я разнасяха като лечебен балсам на хората със съкрушени сърца от всички следващи векове.

2

Една фигура в далечината тичаше срещу него. Тя нарасна и се превърна в неговия брат.

- Бягай - извика брат му. - Бягай с всичка сила към къщи. Аз ще наглеждам стадото.

- Защо?

- Един стар човек, мъдрец, иска да се срещне с осемте синове на Есей и вече видя всички освен теб.

- Но защо?

- Бягай!

Давид се втурна. Той спря само, за да си поеме дъх. Пот се лееше от загорелите му от слънцето бузи. Зачервеното му лице отиваше на цвета на рижавата му къдрава коса. Той влезе в бащината си къща и погледът му започна да поглъща всичко наоколо.

Най-младият син на Есей стоеше там, висок и строен, но повече в очите на любопитния възрастен мъж, отколкото в очите на всички останали в стаята. Роднините не винаги могат да преценят кога един човек е съзрял като личност, дори и когато го наблюдават отблизо. Възрастният мъж забеляза това, но и нещо друго. По някакъв начин възрастният мъж знаеше нещо, което знаеше и Бог. Бог го водеше от къща на къща, за да огледа цялото царство и да открие нещо много специално. В резултат на това търсене Всемогъщият Бог откри, че този облечен в кожени дрехи музикант обичаше своя Бог с по-чисто от всеки друг сърце в свещената земя на Израел.

- Коленичи - каза брадатият мъж с дългата сива коса. Почти по царски за човек, който никога до сега не е бил поставян в такова положение, Давид коленичи и почувства мори да се стича по косата му. Някъде в главата му, където се съхраняваха "спомените от детството", възникна мисълта: "По този начин хората са помазвали царете! Самуил ме прави... какво?"

Еврейските думи бяха безпогрешни. Дори децата ги знаеха.

- Ето Господният помазаник!

Твърде особен ден в живота на младото момче, не мислите ли? Но не намирате ли странно и друго - това най-знаменателно събитие не възкачи Давид на трона, а му донесе десетки страдания и агонии? В този ден Давид беше записан не в царските регистри, а в училището на смирението. Самуил се върна у дома си. Синовете на Есей, с изключение на единия, отидоха на война. Най-младият, все още не възмъжал за война, остана в бащиния си дом, като "израсна в длъжност" - от овчар стана прислужник. Неговата нова работа сега се състоеше в това, да носи храна на братята си на фронтовата линия. Той изпълняваше задължението си всеки ден.

По време на едно такова посещение на фронтовата линия, той уби една мечка по същия начин, както се беше справил с първата. Тази мечка беше висока над два метра и половина. В резултат на този необикновен подвиг младият Давид се превърна в национален герой. Така той се озова в двореца на един душевноболен цар. И от обстоятелствата, които бяха толкова налудничави, колкото и царят, младият мъж трябваше да научи много необходими неща.

3

Често се случваше Давид да пее на лудия цар. Изглежда музиката помагаше много на стария човек. Когато Давид пееше, всички се спираха по коридорите на царския дворец, вслушваха се в звуците, които долитаха от тронната зала и се чудеха. Как може един толкова млад човек да сътвори толкова прекрасни стихове и музика?

Любимата песен на всички беше тази, която беше съчинена след историята с малкото агънце. Те обичаха всеки ред от песента така, както я обичаха и ангелите.

Царят обаче беше луд, затова и ревнив. Или може би обратното? Във всеки случай той се почувства застрашен от Давид така, както царете се чувстват след като някой с по-ниско социално положение придобие тяхната популярност. Освен това царят, както и Давид, знаеше, че младежът един ден щеше да заеме неговото място.

Но дали Давид щеше да се възкачи на трона с чисти или с нечисти средства? Саул не знаеше това. Този въпрос беше едно от нещата, които побъркваха царя.

Давид беше поставен в много неизгодно положение; все пак той се стараяше да разглежда по-дълбоко обстоятелствата от разиграващата се драма. Стараяше се да прозрے нещо, което малцина от най-мъдрите хора от неговото време разбираха. Нещо, което дори и в нашето време хората, които са още по-мъдри, трудно прозират.

И какво беше това?

Бог много копнееше да има хора, които да живеят в болка, но нямаше. Той искаше съкрушени съдове.

4

Лудият цар видя в Давид заплаха за “царското” царство. Изглежда царят не разбираше, че Бог решаваше кое царство чии заплахи ще надживее. Не знаейки това, Саул правеше всичко онова, което правят лудите царе. Хвърляше например копия срещу Давид. Той можеше да стори това. ТОЙ беше цар. Царете могат да вършат неща като тези. Те почти винаги ги правят. Царете имат право да хвърлят копия. Всеки от нас знае, че тези хора имат такова право. Това е напълно ясно на всеки един. Откъде знаят ли? Та нали царят им го е казал - много, много пъти. Възможно ли беше този луд цар да е ИСТИНСКИЯТ цар, дори Господният помазаник?

Какво мислите за вашия цар? Дали е Господният помазаник? Може и да е. А може и да не е. Никой никога не може да каже със сигурност. Хората казват, че са сигурни. Дори СЪВСЕМ сигурни. Но те не са. Те НЕ ЗНАЯТ. Бог знае. Но Той НЯМА да ни каже. Ако твоят цар е истинският Господен помазаник и ако той СЪЩО хвърля копия, тогава има две неща, които ти МОЖЕШ да знаеш и то със сигурност:

Твоят цар е напълно луд. Той е от потеклото на цар Саул.

5

Бог има един университет. Всъщност е малко училище. Малцина са учениците в него, но още по-малко успяват да го завършат. Много, много малко наистина. Бог е създал това училище, защото няма хора със съкрушени сърца. Вместо тях Той има няколко други типа хора. Той има хора, които претендират, че притежават Божиите пълномощия..., а ги нямат. Има и хора, които са Господни помазаници, но са луди и не със съкрушени сърца. И за съжаление Той има и една смесица от всичко това. Хора от тези категории има в изобилие, но хора със съкрушени сърца се срещат много рядко.

Защо в Божието свято училище на смирение и покорност има толкова много ученици? Защото всички, които се обучават в Него, трябва да изпитат много болка. И, както сам можеш да се досетиш, често ръководителят с несъкрушено сърце (когото Бог Сам избира) е този, който разпределя болката. Давид беше един от учениците в това училище и Саул беше избраният от Бог инструмент за съкрушаването му.

Така, както нараства лудостта на царя, така нарастваше и разбирането на Давид. Той знаеше, че Бог го е поставил в царския замък, под истинското ръководство.

Властта на цар Саул - ИСТИНСКА? Да, това бе избраната от Бога власт. ИЗБРАНА ЗА ДАВИД. Не съкрушена власт наистина, но без съмнение Божествено предопределена.

Да, ТОВА е възможно. Давид живееше под властта на лудия цар и напредваше по своя път в земния си ад.

6

Давид имаше един въпрос: Какво би направил ти, когато те обстрелват с копия?

Не ти ли се струва странно, че Давид не знаеше отговора на въпроса? Всеки друг на негово място би знаел какво да направи, когато копието полети към него. Вземаш копието и го хвърляш обратно към този, който те е замерил с него!

- Когато някой хвърли копие срещу теб, Давиде, просто го изтръгни от стената, където се е забило, и го хвърли обратно. Можеш да бъдеш абсолютно сигурен, че всеки друг на твое място би постъпил точно така. С извършването на този малък подвиг ти ще докажеш много неща. Ти си безстрашен. Ти защитаваш правото си и смело се хвърляш срещу неправдата. Ти си упорит и не можеш лесно да бъдеш отстранен. Ти няма да застанеш зад несправедливостта и бруталността. Ти си защитник на вярата, пазител на светлината и никоя ерес не може да ти убегне. Няма да позволиш да бъдеш онеправдан. Всички тези “качества”, взети заедно, са едно чудесно доказателство, че ти също си претендент за царската корона. Да, може би ТИ си истинският

Господен помазаник? От потеклото на цар Саул... Но също така съществува и възможността 20 години след твоего коронясване, ТИ също да се превърнеш в най-изкусния майстор по хвърляне на копия в царството. И несъмнено, след това... Напълно луд.

7

За разлика от всеки друг в историята на хвърлянето на копия Давид НЕ ЗНАЕШЕ какво да направи, когато по него бе хвърлено копие. Той не хвърли обратно копията на Саул. Нито пък хвърли своето собствено копие към царя. Нещо по-различно ставаше с Давид. Всичко, което той направи, беше, да се отдръпне... Какво може да направи човек, по-специално млад човек, когато царят реши да го използва за мишена? Ами, ако младежът реши да не отговори на този “комплимент”? Първо, той трябва да се преструва, че не забелязва копията. Дори, когато те летят точно срещу него. Второ, той трябва да се научи да се навежда много бързо. И трето, трябва да се държи така, като че ли нищо не се е случило. Лесно можеш да разпознаеш кога някой е бил уцелен с копие. На лицето му е изписана дълбоката сянка на горчивината.

Давид никога не бе улучен. Постепенно той научи една много добре пазена тайна. Научи три неща, които можеха да го предпазят от всеки удар.

Първо, никога не научавай каквото и да е било от модното, лесно усвоимо изкуство на хвърляне на копия. **Второ**, никога не отивай в компанията на хора, които хвърлят копия. И **трето**, дръж устата си винаги плътно затворена. **По този начин копията никога няма да те поразят – дори, когато прободат сърцето ти.**

8

“Моят цар е луд. Или поне на мен ми се струва така. Какво мога да направя?”

Първо, да осъзнаеш простия факт: ти не можеш да различиш (никой от нас не може) кой е Господният помазаник и кой не е. Някои царе, за които всички ще се кълнат, че са от типа на Саул, всъщност ще са от рода на Давид. И други, за които всички ще смятат, че са от рода на Давид, на практика ще са от рода на Саул.

Кой е прав? И кой знае? В чий глас ще се вслушаш?

НИТО ЕДИН ЧОВЕК не е толкова мъдър, че да може да разреши тази загадка.

И всеки един от нас би могъл да си задава въпроса: **“Този мъж Господният помазаник ли е и ако е, то той от потеклото на Саул ли е или не?”**

Запомни този въпрос много добре. Може да се наложи да си го зададеш десетки хиляди пъти. Особено, ако живееш в царство, чийто цар може би е луд. Само на пръв поглед ти се струва, че никак не е трудно да си зададеш този въпрос, но всъщност е много трудно да плачеш горчиво... да се отклоняваш от копията... да се изкушаваш, да хвърлиш едно от тях обратно... а и другите те насърчават да вършиш точно това. И целият ти рационализъм, и здрав разум, и логика, и интелигентност са съгласни. Но не забравяй в това окаяно положение, че: ти знаеш само въпроса, но не и отговора!

Никой не знае отговора. Освен Бог! И Той никога не го казва.

9

“Не ми хареса последната глава. Това не решава проблема. Аз съм поставен в ситуацията на Давид. Агонизирам. Какво да правя, когато царството, в което живея, се управлява от хвърлящ копия цар? Трябва ли да напусна? Ако да – как? И какво ПРАВЯТ хората, поставени по средата на подобен конфликт?”

Е, добре, ако ти не харесваш въпроса от последната глава, ти няма да харесаш и отговора, който ще намериш в тази. Отговорът е: Ти ще бъдеш убит от удар с копие!

“Но нима е необходимо? Каква полза ще има от това?”

Ти гледаш към грешния цар Саул. И колкото по-дълго наблюдаваш своя цар, ти ще го намиращ за виновен – него и само него – за настоящия ад. Внимавай, Бог е вперил поглед в друг цар Саул. Това не е видимият, хвърлящ копия по тебе цар. Не, Бог гледа ДРУГ цар Саул. И той е от лош – по-лош. Бог вижда цар Саул В ТЕБ.

“В мен?!”

Саул е твоята кръв, в мозъка на костите ти. Той е дълбоко всаден в сърцето ти. Той е навлязъл в душата ти. Той живее в ядрото на твоите атоми. Цар Саул и ти сте едно цяло. ТИ СИ ЦАР САУЛ! Той диша в дробовете и бие в гърдите на всеки човек. Има само един начин да се отървем от него. Той трябва да бъде напълно изличен.

Ти може да не смяташ това за особен комплимент, но сега поне знаеш защо Бог е допуснал да си подвластен на някой, който просто може да бъде цар Саул.

Пастирът Давид можеше да израсне в цар Саул II, само че Бог изряза Саул от Давидовото сърце. Между другото тази операция отне години и беше едно доста жестоко преживяване, което почти не уби пациента. Какъв скалпел и пинсети употреби Бог, за да премахне този вътрешен Саул? Бог употреби другия Саул. Цар Саул се опитваше да унищожи Давид, но единственото, което успя да постигне, беше, да се превърне в инструмент в ръцете на Бог за отстраняване на Саул, който се криеше в дебрите на Давидовата душа. Истина е, че Давид беше почти напълно унищожен, но така трябваше да бъде. В противен случай Саул в него щеше да оцелее. Давид прие жребия. Той заживя в тези жестоки обстоятелства. Не се предаде, нито оказа съпротивление. Нито парадираше със своето благочестие. Тихо, в усамотение, той понасяше изпитанията. Беше дълбоко ранен. Неговата духовна същност беше изцяло преобразена. След опустошението Давид беше почти неузнаваем.

Нали не беше удовлетворен от въпроса в предишната глава? Тогава ти вероятно не си харесал и отговора в тази. Никой от нас не го харесва. Освен Бог.

10

По какъв начин човек разбира кога е крайно време да напусне Господния помазаник, особено Господния помазаник от рода на цар Саул?

Давид никога не взе това решение. Господният помазаник реши вместо него. указът на царя узакони това: “Преследвайте го, убийте го като куче!” Чак тогава Давид напусна. Не, той спаси живота си с бягство. Дори тогава той не проговори против Саул, нито вдигна ръка срещу него. Отбележи си и това: **Давид не раздели царството при своето заминаване.** Той не взе никого със себе си. **Замина САМ.**

Сам. СЪВСЕМ сам. Цар Саул II никога не би направил това. Той винаги взема със себе си тези, които “настояват да вървят напред”. Да, хората настояват да дойдат с теб, нали? Те са готови да ти помогнат да основеш царството на цар Саул II.

Такива хора никога не се осмеляват да напуснат сами. Но Давид го направи. Мисля, че разбираш – истинският Господен помазаник може да напусне сам.

Има само един начин да се напусне царството: САМ. Съвсем сам.

11

Пещерите не са идеално място за морално израстване. Те всички са едни и същи, независимо в колко много на брой си живял. Тъмнина. Влага. Студ. Застоялост. А пещерите стават още по-ужасни, след като знаеш, че ти си единственият им обитател, а в далечината се чува воят на кучетата. Но понякога, когато ловците и кучетата не бяха наблизко, жертвата пееше.

Той започваше тихо, след това повишаваше гласа си и пееше песента, на която малкото агънце го беше научило. Стените на пещерата отразяваха всеки звук така, както планините някога бяха правили това. Музиката се търкаляше в дълбокия пещерен мрак и скоро ехото отвърщаше със строен хор.

Сега той беше по-беден, отколкото, когато беше овчар. Сега имаше арфа, нямаше слънце, нямаше я и компанията на овцете. Спомените от царския двор избледняха. Най-голямото желание на Давид в този момент беше, да си има овчарска тояга. ВСИЧКИ негови амбиции бяха разрушени. Той често пееше. И всяка нота беше белязана със сълзи. Колко странно е това, какво страданията пораждат?

Там, в тези пещери, потънал в мъката на своите песни и в песните на своята мъка, Давид съвсем неусетно се превърна в най-великият псалмопевец и в най-добрият утешител на съкрушени сърца, когото светът някога е познал.

12

Той бягаше – през кални полета и малки рекички. Понякога кучетата се чуваха съвсем наблизко, понякога те почти го ОТКРИВАХА. Но бързите крачки, реките и влажните ями го скриваха. Той черпеше храната си от полетата, търсеше корени край пътя, спеше по дърветата, криеше се в канавките, пълзеше през тръни и тиня. В дните, през които бягаше, той дори не се осмеляваше да спре, за да се наяде. Пиеше от дъжда. Полугол, мръсен, той вървеше, спъваше се, пълзеше и раздираше дрехите си.

Сега пещерите му бяха палат. Дупките бяха негов дом. В миналото майките винаги предупреждаваха децата си, че ако не са послушни, ще умрат като градския пияница. Вече не говореха така. Сега те използваша много по-заплашителен пример: “Бъди послушен, защото иначе ще свършиш като победителят на великана.”

В Ерусалим, когато хората поучаваха за покорството към царете и почитането на Господния помазаник, Давид се беше превърнал в поговорка: “Така ще постъпи Бог с всеки бунтовник!” Младите слушатели изтръпваха при тази мисъл и решаваха за себе си, да нямат нищо общо с бунтовните хора.

Така беше преди, така е сега, така ще бъде и занаяпред.

По-късно Давид пристигна в една чужда страна и получи малко, съвсем малко безопасност. И тук от него се бояха, мразеха го, мамеха го и крояха планове против него. И тук няколко пъти беше близо до смъртта. Това бяха най-тъмните часове на Давид. На теб те са ти известни като дните преди възцаряването на Давид, но не и на него. Той беше приел това като свой вечен жребий.

Страданието бе на път да роди... И се роди смирение... Според земните разбирания той беше пропаднал човек; според небесните – той бе съкрушен.

13

С нарастване лудостта на царя, и други трябваше да се спасяват с бягство. От начало един, после трима, след тях десет и вероятно стотици други. След дълго търсене, някои от тези бегълци установиха контакт с Давид. Те не бяха го виждали много време. Истина бе, че когато отново го видяха, те просто не можаха да го познаят. Той се беше изменил; неговият характер беше променен. Говореше по-малко. Обичаше Бога по-силно. Пееше по различен начин. Те никога преди това не бяха чували тези песни. Любов струеше от думите на някои от тях, но други караха кръвта да замръзва в жилите. Тези, които отиваха при него с желание да го следват, бяха хора с безполезни, празни съдби: крадци, лъжци, вечно неудовлетворени, търсещи недостатъците на другите; бунтовни хора с бунтовни сърца. Омразата към царя и може би към всички останали

представители на властта, ги заслепяваше. Те щяха да създават неприятности дори в рая, ако можеха да влязат в него.

Давид не ги ръководеше. Той не споделяше техните позиции. Но те – без да бъдат принуждавани – станаха негови последователи. Той никога не им говореше за властта. Никога не им говореше и за подчинение, но те му се подчиняваха. Не налагаше правила. Законничеството не е дума от речника на бунтовниците. Все пак те изчистиха външния си облик. Постепенно техният вътрешен свят също започваше да се променя. Те не се страхуваха от подчинението и властта, дори вече не мислеха за тази злободневна тема, камо ли да я обсъждат. Но защо тогава продължаваха да следват Давид? Всъщност те не го следваха. Всичко се дължеше на факта, че той бе... Давид. Това не се нуждаеше от обяснения. И тъй, при втория опит се роди истински цар.

14

“Но защо, Давид, защо?!”

Мястото на действието беше друга безименна пещера. Мъжете се развълнуваха, те бяха неспокойни. Постепенно и много трудно се успокоиха. Те бяха объркани, както и Йоав, който накрая зададе своя въпрос. Йоав искаше отговор. И то сега!

Давид трябваше да изглежда смутен или поне да се защитава, но той не правеше никое от двете. Той гледаше Йоав така, сякаш вижда друго царство, което само той би могъл да види. Йоав застана срещу него, изгледа го от главата до петите и започна гръмогласно да излага опасенията си: *“Много пъти ти беше на косъм от смъртта в двореца, когато той хвърляше копие то срещу теб. Виждаш как това със собствените си очи. Годици наред ти за него не си нищо друго, освен лов за преследване. **Освен това всички вярват на лъжите, които разпространява за теб. Той идва, претърсвайки всяка пещера, дупка и яма на земята, за да те открие и убие като куче. Тази вечер ТИ можеше да ГО убиеш със собственото си копие, но не направи нищо! Погледни ни. Превърнали сме се в животни. Преди по-малко от час ти можеше да освободиш всички нас. Да, ние всички можехме да сме свободни и то точно сега! Свободни! Защо, Давид, защо не сложи край на тези години на мизерия?!”***

Последва дълго мълчание. Хората се размърдаха нервно – не бяха свикнали да виждат Давид укоряван.

- Защото – проговори Давид много бавно (и с такава мекота, която сякаш казваше: “Чух какво ме попита, но не забелязах как стори това”), – защото някога, много отдавна, той не беше луд. Той беше млад и беше велик. Велик в очите на Бог и на хората. И Бог е Този, Който го направи цар – Бог, а не човек.

Йоав избухна отново: “Но сега той е ЛУД! И Бог вече не е с него. И, Давид, той ще те убие!

Сега Давидовият отговор избухна като пламък:

- По-добре да ме убие, отколкото да вървя по неговия път! По-добре да ме убие, отколкото да стана като него! Никога няма да върша нещата, които подлудяват царете. Аз няма да хвърлям копия, нито ще допускам омразата да завладее сърцето ми. Няма да си отмъщавам. Нито сега, нито когато и да било!

Йоав не можеше да схване един толкова безсмислен отговор. Той хукна обратно към тъмнината. Тази нощ мъжете легнаха да спят на студения влажен камък и мърмореха за изопачените разбирания на техния лидер, за мазохистичната представа за отношението към царете, особено към лудите. Тази нощ и ангелите си легнаха и мечтаеха – с приятното чувство от този изключителен, необикновен ден – **Бог да даде Своята власт на някой, заслужаващ доверие.**

15

Що за човек беше Саул? Кой беше този, който се превърна във враг на Давид? Божият помазаник. Освободителят на Израил. А сега известен повече със своята лудост. Да забравим лошите слухове. Да забравим язвителните подмятания. Да забравим сегашната му репутация. Да погледнем фактите. Саул беше една от най-великите фигури в човешката история. Той беше земеделец, селско момче, беше висок, строен и красив. Той беше кръстен в Божия Дух. Произхождаше от добро семейство; в неговото родословно дърво бяха някои от най-великите личности в цялата история на човечеството. Авраам, Израил, Мойсей - това бяха неговите прадеди. Спомняш ли си историята на еврейския народ? Авраам беше техният родоначалник. Мойсей освободи народа си от робство. Исус Навин им даде земята, обещана им от Бога. Съдиите се грижеха да не би това да се разпадне във всеобщия хаос.

Това беше предисторията, преди появата на Саул. Това беше онзи Саул, който сплоти израилевия народ в обединеното царство. **Саул обедини хората и основа царството.** Малцина са успявали да извършат това. Той създаде армия от нищото. Печелеше битките със силата на Бог, поражаваше враговете отново и отново така, както малцина са правили това. Запомни това, запомни също и факта, че той беше потопен в Святия Дух. Нещо повече, той беше и пророк. Духът дойде върху него със сила и власт. Той извърши и предсказа безпрецедентни неща и всичко това беше със силата на Духа, Който почиваше върху него. **Саул беше всичко онова, което днешните хора се стремят да станат... да се облекат със силата на Святия Дух... и да са в състояние да направят невъзможното... за Бога.**

Саул беше надарен с власт лично от Бог. Той беше Божий помазаник и Бог се отнасяше с него като с такъв. Той обаче беше пропит също и от ревност, беше способен на убийство и желаше да живее в духовна тъмнина.

Можем ли да си извлечем някаква поука от тези противоречия? Да, и тя би разбила на парченца много от твоите представи за сила, за велики хора под Божието помазание, а и за Самия Бог. Много хора се молят за Божията сила. В продължение на години. Тези молитви се увеличават всяка година, звучат мощно, сърдечно, благочестиво и изглежда без всякакви скрити мотиви. Скрити под тези молитви и усърдие се спотайват амбиции, жажда за слава, копнежът да ни считат за духовни великани. Човекът, който се моли с такава молитва, би могъл и да не разбере, че такива неща се коренят в неговото сърце... в ТВОЕТО сърце.

Понякога, когато хората се молят с такива молитви, тяхната вътрешна същност е празна. Те имат твърде малък духовен ръст. Молитвата за сила е най-бързият и най-краткият път за заобикаляне на вътрешния растеж. Има огромна разлика между външното подпечатване със силата на Духа и вътрешното изпълване с духовен живот. В първия случай въпреки силата, скритият в сърцето човек може да остане непроменен. В последния случай това чудовище е напълно унищожено.

Ето нещо интересно за Бога. Той чува всички тези молитви за сила, които пламенните хора отправят към Него (във всяко поколение) и им отговаря! Много често Той отговаря положително на тези молитви за сила, за власт. Понякога Той казва "Да!" на някои много недостойни съдове. Той дарява сила на недостойните хора? Своята сила? Дори тогава, когато те отвътре са купчина мъртвешки кости? Защо Бог прави такива неща? Отговорът е толкова прост, колкото и шокиращ. Понякога Той дава на недостойните съдове такава голяма доза сила, защото това евентуално би трябвало да разкрие на всички истинската вътрешна голота.

Спомни си това, когато чуеш някой да казва: "Ти имаш нужда от сила!"

Запомни: Понякога Бог дава сила на хора поради неясни причини. Човек може да е паднал най-дълбоко в греха и външният му дар да действа все така прецизно. Дарбата от Бог, дадена веднъж, не може да бъде взета обратно. Дори в присъствието на греха. И тъй, някои хора, водейки такъв начин на живот, все пак СА Божии помазаници... в Божиите очи. Саул беше живото доказателство за този факт.

Подаръците не могат да бъдат взети обратно. Ужасно, нали?

Ако си млад и никога досега не си се сблъсквал с тези неща, можеш да бъдеш сигурен, че в близките 40 години ще бъдеш свидетел и на това. Много надарени със сила хора, по всеобщо мнение призвани да бъдат лидери в царството на Бог, вършат най-тъмните и отвратителни

деяния. От какво се нуждае този свят: от надарени мъже, облечени външно със сила? Или от съкрушени и вътрешно променени?

Запомни, че има хора, които са били изобилно надарени със сила от Бога да предвождат армии, да побеждават врагове, да вършат могъщите дела на Бога, да проповядват и пророкуват с несравнима сили и красноречие... И да хвърлят копия... И да мразят другите хора... И да нападат другите хора... И да кроят планове за убийство... И да пророкуват голи... И дори да се съветват с врачки...

16

“Ти все още не си отговорил на моя въпрос. човекът, който ме ръководи: аз мисля, че той е цар Саул. Как мога да разбера това със сигурност?” Не ни е дадено да знаем това. И помни: дори Сауловците често са Господни помазаници. Винаги ще има хора – навсякъде, във всеки век и във всяка група, които ще застанат пред теб и ще ти кажат: “Този човек е от рода на Саул!” Докато някой друг със също такава увереност ще стане и ще заяви: “Не, той е Господният помазаник от рода на Давид!” Никой в ДЕЙСТВИТЕЛНОСТ не може да каже кое от двете твърдения е правилно. Ако погледнеш през балкона и видиш двама мъже как се надвикват, ти сигурно ще се учудиш към кой от двата рода ТЕ принадлежат, ако въобще принадлежат.

Не забравяй, твоят ръководител може да се окаже Давид.

“Това е невъзможно!”

Така ли? Мнозина от нас познават поне двама други от произхода на Давид, които са били осъдени и разпънати на кръст от хората. И тези хора са били абсолютно сигурни, че разпънатите НЕ СА Давидовци. И ако ти не знаеш за тези два случая, със сигурност знаеш поне един. Хората, които следват Сауловците сред нас, много често разпъват на кръст Давидовците сред нас.

Кой тогава знае кой е Давид и кой – Саул? Бог знае. Но Той не иска да каже.

Напълно ли си сигурен, че твоят цар е Саул, а не Давид и решен ли си да воюваш за Божията кауза против твоя Саул?

Ако е така, ние само можем да сме благодарни на Бога, че ти не живееш в дните, когато Голгота беше обичайното наказание.

Тогава какво можеш да направиш? Много малко. Почти нищо.

С течение на времето обаче, поведението на твоя лидер се променя и ти започваш да откриваш в се повече неговите характерни черти.

И с течение на времето, начинът по който реагираш на твоя лидер – бил той Давид или Саул – започва да разкрива все повече ТВОИ характерни черти.

17

Две поколения след царуването на Саул един млад човек ентусиазирано се записа в редиците на Израилевата армия, ръководена от новия цар, внукът на Давид. Скоро до него започнаха да достигат разказите за доблестните мъже на Давид. Този младеж реши да проучи дали някой от тези доблестни мъже все още е жив и ако това е така, да го открие и да говори с него, макар да знаеше, че един такъв човек би бил на около сто години. Накрая той разбра, че един от хората на Давид все още е жив.

Научил приблизителното му месторождение, младежът побърза да го открие. Развълнуван, с известно колебание, той почука на вратата. Тя бавно се отвори. Пред него стоеше един великан със сива... не, бяла коса... и невероятно набръчкано лице.

- Извинете, господине. Вие ли сте един от доблестните мъже на цар Давид – един от тези, за които сме слушали толкова много?

Възрастният човек дълго се вглежда в лицето на младежа, в неговите черти, униформа. След това с тих, но твърд глас той отговори, без да отмества погледа си от лицето на младия човек.

- Ако ме питаш дали съм бивш крадец, пещерен обитател и последовател на ридаещи бегълци, тогава – да, аз съм един от “доблестните мъже на Давид”. – С последните думи той изпъна раменете си; неговото изречение завърши с насмешка.

- Защо правим великия Цар да изглежда като слабоволен човек? Той не беше ли най-великият от всички управници?

- Той не беше слабоволен – отговори възрастният човек. След това, преценявайки мотивите на старателния младеж пред него, той продължи мъдро и меко – нито пък беше велик управник.

- Тогава какво, добри господине? Аз дойдох, за да науча пътищата на великия Цар и неговите... м-м... доблестни мъже. Какво БЕШЕ великото в Давид?

- Виждам, че ти имаш амбиции, типични за всички млади хора – каза старият воин. – Виждам много добре, че си мечтаеш да поведеш хора един ден. – Той спря за миг, после продължи замислено. – Добре, аз ще ти разкажа за величието на моя цар, но думите ми сигурно ще те изненадат. – Очите на възрастния мъж се напълниха със сълзи, когато си спомни за Давид и след това за глупавия цар неотдавна. – Ще ти разкажа за моя цар и неговото величие! Моят цар никога не заплашваше, както прави вашият. Вашият нов цар започна управлението си със закони, правила, укази и страх. Най-ясният спомен, който съм запазил от моя цар, когато живеехме в пещерата, е този, че той водеше живот на СМИРЕНИЕ и ПОКОРСТВО. Да, Давид ми показва смирението, а НЕ властта. Той ме научи не на бързодействащите средства, каквито са правилата и законите, а на изкуството на търпението. ТОВА е, което промени живота ми. Легализмът не е нищо друго, освен начин, по който лидерите да отбягват страданието. Правилата бяха измислени от старейшините, за да могат да спят спокойно. Хората, които постоянно говорят за властта, само доказват, че не притежават никаква. Царете, които произнасят речи за смирението, просто издават своите страхове в сърцето си. Те не са убедени, че са истинските водачи, изпратени от Бог. И живеят в постоянен страх от бунт срещу тях самите. Моят цар не призоваваше да му се подчиняваме. Той въобще не се страхуваше от бунт, защото... защото изобщо не му пукаше дали ще бъде свален от трона! Давид ме научи да губя, а не да печеля. Да давам, а не да вземам. Той ми показва, че водачът трябва да се грижи за своите последователи, а не обратното. Пазеше ни от страданията, раздаваше се без мярка. Той ме научи, че властта е по-слаба от бунта, още повече, че този бунт не е нищо друго, освен незрялост или може би глупост. – Възрастният мъж очевидно си спомняше някакъв много напрегнат, но и хумористичен епизод в пещерите. – Не, – каза той с нотка на красноречие в гласа. – Властта от Бога не се страхува от предизвикателства, не се защитава и не се грижи какво ще се случи, ако бъде детронирана. В това се състоеше величието на Вели... на ИСТИНСКИЯ Цар.

Възрастният човек започна да се разхожда наоколо. Когато се обърна към младежа, очевидно мислеше за гнева и царския суверенитет. Погледна проникателно и изстреля като залп: “Относно властта на Давид, хората, които не притежават власт, говорят за нея през цялото време. Подчинение, подчинение – това е всичко, което ти чуваш. Давид имаше пълна власт, но не мисля, че този факт някога му е идвал на ум. Ние бяхме 600 мъже от кол и въже, водени от лидер, който често плачеше. Това е всичко, което ние бяхме!” Това бяха последните думи, които младият войник чу от стария воин. Връщайки се обратно, той се чудеше дали някога отново би могъл с радост да служи под предводителството на Ровоам.

18

И така, в края на нашето изследване за Давид и Саул, стана ли ти по-ясно всичко? Какво? Сега ти си уверен, че водачът ти наистина не е изпратен от Бога... или ако е, то той в най-добрия

случай е Саул? Боже, колко сигурни ние, смъртните човеци, можем да бъдем по отношение на неща, които дори ангелите не знаят.

Може ли тогава да те запитам, какво смяташ да правиш с това ново придобито познание? Да, давам си сметка, че ти не си нито Давид, нито Саул..., а само един селянин от тяхното царство. Ти смяташ, предполагам, да споделиш новите си открития с неколцина приятели? О, разбирам те напълно. Но трябва да те предупредя, че това опияняващо ново познание крие в себе си неминуема опасност. Една неприятна промяна може да се случи в твоето сърце. Знаеш ли, това е напълно възможно... но почакай! Какво виждам там? Там! В онази мъгла зад теб. Обърни се! Виждаш ли? Коя е тази фигура, движеща се през мъглата? Струва ми се, че съм я виждал преди. Вгледай се по-добре! Не е ли възможно да разберем какво се опитва да направи?

Изглежда се старая да отвори някакъв стар сандък. Да, точно така, отваря го. Кой е той? И какво прави? Изважда нещо от кутията. Наметало? Май, че е нещо като пелерина. Облича го. Дрехата му приляга точно, обгръщайки раменете му като мантия.

Сега какво? Той бърка в сандъка. Сигурен съм, че съм виждал тази личност и преди. Какво извади този път? Щит? Не, герб. Да, това е герб, но много стар и принадлежащ на отдавна забравен орден. Изглежда, че той иска да си го присвои! Кой е този човек? Обликът. Поведението. Осанката. Каретата. Виждал съм това и преди. Сигурен съм. О, той излезе от мъглата и отиде към светлината. Сега ще го видим по-ясно. Това лице. Не си ли ти? Да. Ти си. Това си ти. Ти, който така мъдро разпознаваш присъствието на недостойния Саул! Върви! Погледни се в огледалото.

Този човек си ТИ! Ето, виж името, изписано върху герба. Ето: Авесалом Втори!!!

ВТОРА ЧАСТ - 19

- Погледни! Насам идва Давид!

Искрящи усмивки, нечие хихикане, няколко души се смеят едва доловимо.

- Виж, това е Давид, наистина е той!

По лицата плъзват отново широки усмивки, ръкомахания и тихо веселие.

- Но това не е Давид! – възкликна младеж към своя придружител, с когото се разхождаха по улицата. – Защо говорят по този начин? Този мъж НЕ Е Давид!

- Така е, дете, това не е Давид. Това е Авесалом, идващ от портата.

- Но защо го наричат Давид? – попита момчето, като погледна назад през рамо красивия мъж в колесницата, пред която тичаха петдесетина души.

- Защото той ни напомня за Давид в младите му години. И защото ние всички сме толкова радостни, че такъв чудесен млад човек ще заеме Давидовото място. И може би, защото Авесалом е дори по-красив от Давид. Сигурно той е най-красивият човек, живял някога.

- Дали скоро Авесалом ще стане цар? Между другото на колко години е Давид? Дали е близо до смъртта?

- Разбира се, че не, момчето ми. Я да видим... на колко ли години е Давид? Вероятно на същата възраст, на която беше Саул, когато приключи царуването му.

- На колко години е Авесалом?

- Горещо-долу на възрастта на Давид, когато Саул упорито се опитваше да го убие.

- Давид е на възрастта на Саул. Авесалом е на възрастта на Давид, когато той се възцари – замисли се момчето. Те вървяха мълчаливо известно време. Момчето очевидно доста умислено, проговори. – Саул се отнасяше много лошо с Давид, нали?

- Да, много лошо.

- Дали Давид ще се отнася към Авесалом по същия начин? Ще се отнася ли лошо с него? – Придружителят му се спря, за да осмисли въпроса, но детето продължи: – Ако Давид се отнася лошо с Авесалом, дали Авесалом ще постъпи с него толкова благородно, колкото Давид навремето?

- Дете, бъдещето със сигурност ще ни каже. О, ти задаваш едни такива въпроси! Ако, когато пораснеш, можеш да даваш отговори така, както задаваш въпроси, ти сигурно ще бъдеш запомнен като най-мъдрият човек, живял на земята.

Двамата се насочиха към портата на двореца.

20

Сигурно е интересно да познаваш човек, който да вижда нещата така ясно. Да ги различава. Да, тази дума е най-подходяща – “различава”. Той можеше да вникне в сърцето на всеки проблем. Хората се чувстваха в безопасност дори от самото му присъствие. Те се стремяха да прекарат по-дълго време с него. Разговаряйки с него, те установяваха, че са по-умни, отколкото са предполагали. Такова откритие ги караше да се чувстват добре. Така, както той обсъждаше проблем след проблем и им даваше обяснение след обяснение, хората с течение на времето започваха да мечтаят за деня, когато той ще стане техен водач. Той можеше да поправи толкова много зло. Той им беше дал чувство на надежда. Но този впечатляващ, проникателен мъж никога не би укорил собственото си управление, за което хората бяха сигурни.

Той беше толкова скромен, отнасяше се толкова вежливо с настоящия водач. Хората около него започнаха да се чувстват леко объркани, че трябва да чакат по-добри дни за възцаряването на този мъж. Колкото повече стояха в неговата дневна и говореха, толкова повече осъзнаваха, че нещо не беше в ред в царството. Да, така беше, но те не си бяха представяли, че имат проблеми от подобен род. Да, те наистина растяха в мъдрост и проникателност. С течение на времето все повече и повече хора идваха, за да слушат. Мълвата тихомълком се разпространяваше.

- Тук има един, който разбира и който има отговори!

Обърканите дойдоха. Те слушаха. Те задаваха въпроси. Те получаваха отлични отговори и в сърцата им се раждаше надежда. Те кимаха с глава. Мечти се раждаха. Имаше все повече такива срещи. Идеите се превръщаха в истории, истории за несправедливости, които другите считаха за тривиални. Но не и този слушател! Той беше състрадателен. И когато около него говореха, откритите несправедливости нарастваха и ставаха все по-жестоки. С всяка нова история хората бяха шокирани от нечестията, което изглежда надминаваше всякакви граници. Но мъдрият млад човек само слушаше, без да прибави нито една дума към този ропот. Това беше благородно, нали? Той винаги приключваше вечерните разговори с някоя смирена дума на уважение към тези, които бяха натоварени с отговорност... Но никой и не очакваше, че той ще остане невъзмутим завинаги. Безкрайният парад от несправедливости би разбунтувал дори и най-улегналите хора. Дори и най-чистосърдечните биха избухнали в ярост. (А този човек сигурно беше най-чистосърдечният от всички).

Но жалостивият човек не можеше вечно равнодушно да гледа тези страдания, нито да мълчи дълго време. Характер, притежаващ такова благородство, трябваше някой ден да си каже думата. Накрая неговите неканени последователи почти се вбесиха. Тяжната проникателност за злите дела в царството нарастваше. Те всички искаха нещо да се направи, за да спрат безкрайните несправедливости. Все пак, изглежда, че привлекателният млад човек можеше да отстъпи. Отначало това беше само една дума. По-късно – изречение. Сърцата на хората биеха силно. Радост царуваше навсякъде. Най-накрая благородството се беше пробудило за действие. Но не! Той ги предупреждаваше, да не би да го разберат погрешно. Той беше огорчен, да, но не можеше да говори против тези, които носеха отговорността. Не, в никакъв случай. Няма значение колко голяма е обидата, колко силна е несправедливостта.

Той НЕ ЖЕЛАЕШЕ. И все пак той скърбеше все повече и повече. Очевидно някои новини го накараха да агонизира. Накрая неговият справедлив гняв избухна в хладнокръвни, добре контролирани думи на сила.

- Тези неща не трябваше да се случват. – Той се изправи, очите му блестяха. – Ако аз имах отговорност, щях да направя...

С тези думи бунтовникът избухна. Само в едно сърце не гореше бунт. За най-благородния и най-чистосърдечния човек в тази стая това не беше така. Той би трябвало да е бил бунтовник в сърцето си години наред.

21

- Мъдрецо!

- Да

- Мъдрецо, би ли ми отделил няколко минути?

- Да, защо не, аз имам много време.

- Точно сега идваш от срещата на Авесаломовите приятели в неговия дом, нали?

- Би ли споделил своите впечатления от тази среща?

- Ти имаш предвид общите впечатления от Авесалом и неговите приятели?

- Мисля, че това би било достатъчно.

- Е, добре, там аз срещнах много хора като Авесалом. Много.

- Тогава как изглежда той?

- Той е както чистосърдечен, така и амбициозен. Това може би е противоречие, но е истина. Вероятно възнамерява да направи нещо от всичко това, което казва. Но неговите амбиции ще продължат дълго време, след като открие своята невъзможност да реализира обещанията си. Поправянето на погрешните неща винаги има второстепенно значение пред идването на власт.

- Съжалявам, Мъдрецо, но не те разбирам.

- Две неща изплуват в съзнанието ми. По време на една среща, когато Авесалом отговаряше на въпросите, той съвсем изразително подчерта, че би дал повече свобода в царството. Всички одобриха това. “Народът трябва да бъде ръководен само от Бог, а не от човек” – каза той. – “Хората би трябвало да вършат само това, което чувстват, че заповядва Бог. Ние трябва да следваме Него, а не човек.” Вярвам, че той произнесе искрено тези думи. По време на друга среща той говореше за великите планове, които имаше по отношение на Божието царство – за великите достижения на народа. От друга страна говори и за много промени, които би искал да осъществи в управлението на царството. Въпреки че не отбеляза това, той внесе две несъвместими предложения. Много промени, повече свобода. Да, наистина, това ми напомня за много други хора, с които съм се сблъсквал през изминалите години.

- Мъдрецо, мисля, че разбирам какво искаш да кажеш, но не съм сигурен по отношение на твоята лична позиция.

- Авесалом мечтаеше. Той мечтаеше за това, което би могло да бъде, за това, което ЩЕ бъде: “Ето какво ще направя АЗ!” – казваше той. Но за да реализира тези мечти, Авесалом трябваше да има съдействието на народа. О, това е нещото, което хората най-често пропускат. Мечти от подобен род трябва да имат предвид най-важната предпоставка, че Божият народ ще подкрепи новия лидер и че ВСИЧКИ виждат нещата в същата светлина, в която ги вижда той. Такива мъже не могат да виждат проблемите в собственото си бъдещо царство. Възможно е хората да ги последват, но възможно е и да не го направят. Най-много Божият народ да следва новия лидер няколко дни. Той никога не следва някого твърде дълго време. Обикновено хората вършат това, което искат. Те могат да направят някому удоволствие, но не за дълго. Хората няма да работят извън силите си, дори ако следват Бога.

- Какво ще направи Авесалом, когато хората престанат да го следват с готовност? Ето, това се казва въпрос.

- Както знаеш, няма царство без разногласия. Дори на небето има същества, които не одобряват управлението на Бог. Всички царства следват трудния си път. Народите, особено Божият народ, никога няма да последват еднородно нечия мечта. Не, за да се осъществи всичко, за което той говори тази вечер, ще е необходимо много време. Не всички ще решат да вървят напред. Дали той и в бъдеще се ще старее да реализира всички свои мечти? Ако е така,

той има само един изход: диктатура. Иначе само някои от неговите грандиозни мечти ще се сбъднат, ако въобще се сбъднат. Но ако стане диктатор, бъди сигурен, че в недалечно бъдеще хората ще бъдат недоволствени от него така, както са недоволни от настоящия цар. Да, ако Авесалом стане цар, от този момент нататък ти ще си свидетел на нови събрания като тези, от които сега идвам..., но с нови лица, нови мечти и планове за нов бунт, този път СРЕЩУ Авесалом. И когато Авесалом чуе за такива срещи и за разговорите за бунт, той ще има само един изход.

- Какво мислиш, че ще направи, Мъдрецо?

- Бунтовници, които се възкачват на трона чрез бунт, не проявяват търпимост към други бунтовници и техния бунт. Когато Авесалом се сблъска лице в лице с този проблем, той ще стане тиранин. Той ще бъде десет пъти по-лош от това, което вижда в сегашния си цар. Той ще смаже бунтовниците и ще управлява с желязна ръка... и със страх. Ще премахне всякаква възможно опозиция. Това винаги е последният стадий на бунтовниците. Такъв ще бъде и пътят на Авесалом, ако отнеме трона от Давид.

- Но, Мъдрецо, нали някои бунтове са полезни, щом отхвърлят жестокостта и деспотизма?

- О, да, някои. Но запомни: това царство е по-различно от всички останали. В това царство живее Божият народ. Това е духовно царство. Пак ти подчертавам: нито един бунт не е подходящ за Божето царство, нито ще бъде напълно благословен.

- Защо казваш това, Мъдрецо?

- По много причини. Една от тях е очевидна. В духовното царство човек, който би предвождал бунтовници, сам доказва, без значение колко велики са неговите думи и ангелски пътищата му, своето критикарско естество, безпринципен характер и скритите мотиви в сърцето си. Честно казано, той е крадец. Той създава недоволство и напрежение в царството и ще използва всеки удобен случай, за да подмамва последователи. А последователите, които ще събере около себе си, ще използва само, за да основе собствената си власт. Такова жалко начало, изградено на основата бунт... Не, Бог никога не толерира разцеплението в Своето царство. Намирам за любопитен факта, че хора, които се чувстват подготвени да разделят Божието царство, се чувстват неспособни да отидат на друго място, в друга страна или град, за да изградят царство от съвършено нов тип. Не, те трябва да откраднат идеи от друг лидер. Никога не съм чувал за изключения. Изглежда, че накрая всички те се нуждаят от предварителни последователи. Всеки се плаши най-много от начало, в което е сам и с празни ръце. Това също е доказателство за факта, докде се простира увереността им, че Бог е с тях. Всяка тяхна дума погледната реално, говори за неувереността им. Съществуват много незавладени земи. Има много хора на други места, които очакват истинския цар, истинския Божий човек, за да го последват. Повтарям: (Има някои, които казват, че много често съм се повтарял). Защо тези царе и пророци не заминат надалеч, сами, за да намерят на друго място хора и там да основат царството, което предвиждат? **Хората, които предвождат бунтове в духовния свят, са нечестиви мъже. Няма изключения.** А сега трябва да тръгвам. Трябва да присъствам на парада.

- Каж ми, Мъдрецо, какво е твоето име?

- Моето име? Аз съм историята.

22

Давид стоеше на терасата, гледаща към градината на двореца му. светлините на Святия град светеха пред него. Един мъж се приближи. Давид го погледна през рамо и без да се обърне, каза:

- Да, Йоав, какво има?

- Знаеш ли?

- Знаем – отвърна той.

- От колко време знаеш? – попита Йоав с тревожна изненада.

- От месеци, години, може би десет, а може би знам от трийсет години.

След този отговор Йоав не беше сигурен, че говорят за едно и също нещо. Освен това Авесалом беше на не повече от трийсет години.

- Царю, аз говоря за Авесалом – каза той колебливо.

- И аз също – отговори царят.

- Ако си знаел толкова отдавна, защо не го спря?

- Точно сега и аз си задавах същия въпрос.

- Да го спра ли вместо теб?

Давид се обърна. Йоав беше намерил за миг разрешение на неговата дилема.

- Не. Нито ще говориш с него, нито ще го осъждаш. Не трябва да допускаш и някой друг да говори против него или против това, което върши. И, естествено, ти няма да го възпираш.

- Но тогава той няма ли да ти отнеме царството?

Давид отново го изгледа – много бавно и меко. За миг той балансираше между сълзите и усмивката. След това се усмихна сърдечно и каза:

- Да, може би ще го направи.

- Какво ще правиш тогава? Имаш ли някакъв план?

- Не. Нищо. Съвсем честно, нямам представа какво трябва да правя. Сражавал съм се в много битки и съм видял много обсади. И обикновено знаех какво трябва да направя. Но в този случай мога да разчитам само на опита от своята младост. Курсът, който следвах тогава, ми се струва най-правилен при сегашната ситуация.

- Какъв курс следваше тогава?

- Да не правя абсолютно нищо.

23

Давид отново беше сам. Той бавно се разхождаше по алеите на своята покривна градина. Накрая се спря и заговори гласно на себе си: “Аз чаках, Авесаломе, аз чаках и наблюдавах години наред. Питях се отново и отново: *Какво става в сърцето на този млад човек?* Сега вече знам. Ти ще направиш немислимото. Ще разделиш, Авесаломе. Божието царство. Всичко останало са само приказки.” Давид млъкна за миг. След това заговори отново, почти с трепет. Гласът му се сниши: “Авесалом е решил да разцепи БОЖИЕТО ЦАРСТВО. Сега знам. Той търси последователи. Поне няма да ги изгони! Въпреки че той изглежда привлекателно мъдър и привидно благороден, все пак ще извърши разделение. Последователите му се увеличават, въпреки че той убедително твърди, че няма никакви.” Давид млъкна за известно време. Накрая, с нотка на ирония в гласа, той се обърна към самия себе си. “Е, добри ми царю Давид, ти имаш един разрешен проблем. Ти си в средата на разделението и ти можеш много лесно да бъдеш свален от власт. Сега вторият проблем.” Той спря, вдигна ръце и почти фатално възкликна: “И какво ще правиш ти? Царството виси на косъм. Изглежда, че имам два варианта: да загубя всичко или да бъда Саул. Мога да спра Авесалом, само че трябва да се превърна в Саул. В моята старост ще стана ли Саул? Чувствам, че Бог очаква решението ми. Да стана ли сега Саул?” – запита се той, този път по-силно. Един глас зад него се обади: “Добри ми царю, но той няма да е Давид спрямо теб.”

Давид се обърна. Това беше Ависей, който се беше приближил неусетно.

- Многолюдно място е тази тераса, не мислиш ли? – саркастично отбеляза Давид.

- Царю? – запита Ависей.

- Нищо. Достатъчно е само да ти кажа, че днес не са ми липсвали посетители – денят, в който бих искал да съм сам. Какво каза преди малко? Всъщност, какво казах аз?

- Ни каза: “Да бъда ли Саул спрямо Авесалом?” и аз ти отговорих: “Той не е младият Давид спрямо теб.”

- Аз никога не предизвиках Саул; никога не се опитвах да разделя царството по време на неговото управление. Това ли искаше да кажеш?

- Нещо повече – отговори Ависей. – Саул беше твой враг и направи живота ти агония. Ти отговори с почитание и сам понесе мъченията. Лошите неща, които се случваха тогава, идваха

само от едната страна. Ти понесе всичко сам. Можеше да разделиш царството и да победиш Саул, но вместо това ти си взе нещата и напусна страната. Ти предпочете да избягаш, вместо да причиниш разцепление. Ти рискува живота си за единството и затвори очите си пред несправедливостта. Ти имаше повече основания за бунт, отколкото всеки друг в историята на това или което и да е друго царство. Авесалом трябва доста да преувеличи, за да попълни своя списък от несправедливости, но малко от тях са съществени, смее да добавя. Постъпва ли Авесалом така, както ти на времето? Авесалом почита ли те? Авесалом стреми ли се да запази царството неразделено? Авесалом отказва ли да говори против теб? Авесалом отхвърля ли последователите си? Напуска ли страната, за да я предпази от разделение? Почтителен ли е? Понася ли страданията си в мълчалива агония? Всичко лошо върху него ли се струпва? Не, той е само мъдър и благороден. – Последните думи на Ависей бяха доста резки. След това той продължи, този път с още по-сериозен тон. – Неговите обиди са незначителни в сравнение със справедливото ти възмущение от Саул. Ти никога не си се отнасял зле с него. И ти никога, по никакъв начин, не си се отнасял несправедливо с Авесалом...

Давид го прекъсна с усмивка:

- Явно имам дарбата да настройвам срещу себе си без причина стари мъже и млади момчета. В младостта ми старите ме атакуваха, когато остарях – атакуват ме младите. Какво изумително постижение!

- Това, което имам предвид – продължи Ависей, – е, че Авесалом не е Давид. Затова те питам: защо не спря бунта му? Спри този нещастник.

- По-внимателно, Ависей. Не забравяй, че той е царски син. Никога не се говори против синовете на царете.

- Добри царю, аз помня също така, че ти всеки път отказваше да хвърлиш копието срещу Саул. Отново ти казвам, Авесалом говори против тебе ден и нощ. Някой ден – и то скоро – той ще поведе цяла армия срещу теб. Нещо повече, цял народ. ТОЗИ народ! Младият Авесалом не е младият Давид. Съветвам те да го спреш!

- Ти ме съветваш да стана Саул, Ависей – отвърна Давид тежко.

- Не, казвам ти, той не е Давид; спри го!

- Ако го спра, ще бъде ли все още Давид? Ако го спра, няма ли да се превърна в Саул? – попита царят, а очите му пронизаха Ависей. – Ависей, за да го спра, аз трябва да бъда или Саул, или Авесалом.

- Царю и приятелю мой, казвам ти с любов: понякога си мисля, че си малко луд.

- Знам защо – усмихна се Давид.

- Скъпи царю, Саул беше лош цар. Авесалом върви по същия път – той е младо превъплъщение на Саул. Само ти си неизменен. Ти винаги ще си останеш малкото овчарче със съкрушено сърце. Каж ми честно, какъв е планът ти?

- Досега не бях сигурен, но сега съм уверен в едно: в младостта си аз не бях Авесалом. В старостта си няма да бъда Саул. В моята младост – по твоите думи – аз бях Давид. Възнамерявам да остана Давид и занапред. Дори, ако това ми коства трона, царството, а може би и главата ми.

Ависей замълча за миг. След това проговори бавно, уверявайки се, че осъзнава значимостта на Давидовото решение.

- Ти не си Авесалом, няма да бъдеш и Саул. Царю, ако не се решиш да свалиш Авесалом, тогава предлагам да се подготвим за евакуация на царството, защото Авесалом със сигурност ще се възкачи.

- Толкова е сигурно, колкото Саул уби овчарчето – отговори мъдро старият цар.

- Какво? – учуди се Ависей.

- Помисли за това, Ависей. Бог веднъж запази беззащитното овчарче от могъщия луд цар.

Той би могъл и сега да запази стария водач от амбициозния млад бунтовник.

- Ти подценяваш своя противник – възрази Ависей.

- Ти подценяваш моя Бог – отговори спокойно Давид.

- Но защо, Давид, защо не се бориш?

- Ще ти отговоря. Ако си спомняш – защото беше там – веднъж отговорих по същия начин на Йоав в пещерата преди много години. По-добре да претърпя поражение, дори да бъда убит, *"История за трима царе", Джийн Едуардс*

отколкото да науча пътищата... на Саул или на Авесалом. Царството не ми е ТОЛКОВА скъпо. Нека той го притежава, ако това е Божието решение. Повтарям: НЯМА да науча пътищата нито на Саул, нито на Авесалом. И сега, вече като стар човек, ще добавя нещо, което може би не съм знаел тогава. Ависей, никой не познава собственото си сърце. И аз не познавам своето. Само Бог го познава. Да защитавам ли малкото си царство в Божието име? Да хвърлям ли копия, да съставям ли заговори и да разделям ли... и да убивам ли човешките души, ако не техните тела..., за да запазя МОЯТА империя? Не направих нищо, за да стана цар, нито ще направя нещо, за да си запазя царството. Дори Божието царство! Бог ме постави тук. Не е моя отговорността да взема или ДА ЗАПАЗЯ властта. Не си ли даваш сметка, че това може да е НЕГОВО решение? Тези неща се случват. Предполагам, че ако е решил, Бог може да запази царството дори сега. Все пак това е НЕГОВОТО царство. Както казах, никой не познава сърцето си. И аз не познавам своето. Кой знае какво е в действителност моето сърце? Може би в Божиите очи аз не съм вече достоен да управлявам. Наистина не знам. Но ако това е Неговото решение, то аз го желая. Сигурно Бог е приключил с мен. Всеки млад бунтовник, въстанал срещу някого, когото счита за Саул; всеки цар, опълчващ се срещу някого, за когото вярва, че е Авесалом, може в действителност да се бунтува срещу Божието решение. Във всеки случай аз няма да се възпротивя! Бих изглеждал твърде странно, да се опитвам да задържа властта, след като Бог е решил да падна...

- Но ти знаеш, че Авесалом не трябва да бъде цар – отговори Ависей съкрушено.

- Знам ли? Никой човек не знае. Само Бог знае и Той не ни казва. Аз няма да се боря, за да стана или за да остана цар. Може Бог да дойде тази нощ и да вземе трона, царството и... – Давидовият глас потрепери. – И Своето помазание от мен. Аз търся Неговата воля, не Неговата сила. Повтарям. Желая Неговата воля повече, отколкото желая лидерството. Той може да е приключил с мен.

- Цар Давид, – чу се глас от двама приближаващи се мъже.

- Да? О, вестносец. Какво има?

- Авесалом. Той иска да те види веднага, защото желае да те помоли за разрешение да отиде в Хеврон, за да принесе жертва.

- Давиде, – каза Ависей хрипкаво. – Знаеш какво означава това всъщност нали?

- Да.

- И знаеш какво ще направи той, ако му разрешиш да отиде?

- Да. – Давид се обърна към вестносеца: – Кажете на Авесалом, че идвам веднага. – Давид огледа отново града, обърна се и тръгна към вратата.

- Ще му разрешиш ли да отиде в Хеврон? – запита Ависей.

- Ще му разреша – каза царят. – Да, ще му разреша! – той се обърна към вестносеца: – Това е черен час за мен. Когато свърша да говоря с Авесалом, ще се уединя. Нека утре един от пророците да дойде при мен и писар. Второ, изпрати ми Садок, Първосвещеника. Попитай го дали би дошъл при мен след вечерната жертва.

Ависей се обади още веднъж, този път меко. Лицето му излъчваше възхищение.

- Добри ми царю, благодаря ти!

- Какво сторих, че ми благодариш? – озадачи се царят, обръщайки се към вратата.

- Не за това, което правиш, а за това, което НЕ правиш. Благодаря ти, че не хвърляш копия, че не се бунтуваш срещу царете, че не използваш човека, когато е уязвим, за укрепване на властта си, че не разделяш царството, че не атакуваш младия Авесалом, който така прилича на младия Давид, но не е. – Той направи пауза. – Благодаря ти за страданията, за решимостта да изгубиш всичко. Благодаря ти, че даваш възможност на Бога да действа вместо теб, дори да разруши твоето царство, ако такава е Неговата воля. Благодаря ти, че си пример за всички нас. И най-вече, – подсмихна се той, – благодаря ти, че не се съветваш с врачки.

- Какво...? О, това си ти, Садок.

- Извини ме за внезапното ми нахлуване, но те наблюдавам от няколко минути. Ти се канеше да влезеш в тронната зала, предполагам, за да се срещнеш с царя?

- Да, Садок, такава беше намерението ми, но сега имам по-добра идея. Царят не се нуждае от мен.

- Разочарован съм, Натан. Според мен царят има голяма нужда от теб. Той е изправен пред най-сериозното изпитание в своя живот. Не съм абсолютно сигурен, че той би издържал този труден изпит.

- Той ВЕЧЕ е издържал този изпит, Садок – парира го Натан с увереност в гласа, която свидетелстваше, че той е наистина Божий пророк.

- Вече е издържал този изпит? Извинявай, Натан, но аз въобще не разбирам за какво говориш. Тази криза, както ти сам добре знаеш, едва сега започва.

- Садок, твоят цар издържа ТОЗИ изпит много отдавна, още когато беше младеж.

- Ти говориш за Саул? Но това, приятелю мой, е съвсем различно нещо.

- Не е вярно. Това е съвсем същото. Няма никаква разлика. Както Давид установи взаимоотношения с Бог и с човека над него тогава, много отдавна... така и сега Давид ще се свърже с Бог и с човека под него. Затова няма разлика. Не може да има.

- Истина е. Обстоятелствата може да са се променили... малко. Съвсем малко бих казал. Но сърцето...! Ах, сърцето винаги е едно и също!

- Садок, винаги съм бил благодарен, че Саул беше ПЪРВИЯТ ни цар. Изтръпвам при мисълта, как би реагирал той, ако в младостта си беше поставен под управлението на друг цар. Няма съществена разлика между човека, който открива, че е Саул, и между този, който разбира, че е Авесалом. И в двата случая поквареното сърце би намерило своето “оправдание”. Сауловците в този свят никога не могат да видят Давид; те могат да видят само Авесалом. Авесаломовците в този свят никога не могат да видят Давид; те могат да видят само Саул.

- А чистото сърце? – запита Садок.

- О, това е нещо необикновено. Как би могло съкрушеното сърце и смиреното решение да се справят с Авесалом? По начина, по който се справиха със Саул ли? Скоро ще научим това, Садок! Ти и аз нямахме привилегията да присъстваме на развързката между Давид и Саул. Но имаме привилегията да бъдем свидетели на развързката с Авесалом. Имам намерение да наблюдавам тази разиграваща се драма много внимателно; и очаквам да науча някои и друг поучителен урок от това. помни ми думите, Давид ще издържи този изпит със същото благородство, което прояви в младостта си.

- А Авесалом?

- Авесалом. След няколко часа може да бъде моят цар, това ли искаше да кажеш?

- Има такава възможност – отговори Садок почти през смях. И Натан се засмя. – Ако Авесалом спечели трона, дано небесата са милостиви към всички Сауловци, Давидовци и Авесаломовци в царството. – Според мен, от нашия млад Авесалом би се получил великолепен Саул – продължи Натан, след което се обърна и тръгна по коридора.

- Да, великолепен Саул. С изключение на възрастта и позицията Авесалом вече е един Саул.

25

- Благодаря ти, че дойде, Садок.

- Царю!

- Ти си Божий свещеник: би ли ми разказал някоя стара история?

- Каква история, царю мой?

- Знаеш ли историята за Мойсей?

- Знам я.

- Разкажи ми я.

- Тя е дълга; да ти я разкажа ли цялата?
- Не, не цялата. Разкажи ми за Кореевия бунт.

Първосвещеникът се наклони към Давид с блеснали очи. Давид се обърна назад, неговите очи също заблестяха. Двамата мъже разбраха.

- Искаш да ти разкажа за Кореевия бунт и за поведението на Мойсей по време на бунта. Много хора са чували историята на Мойсей. Това е най-красноречивият пример за Господен помазаник. Истинското Божие управление се опира не на човека, а на каещото се сърце на човека. Няма форма или ред за Божието управление; има само човек с каещо се сърце. Мойсей беше точно това. Корей не беше такъв човек, макар да бе първи братовчед на Мойсей. Корей искаше властта, с която разполагаше Мойсей. В едно спокойно утро Корей се събуди. Тази сутрин нямаше разногласия между Божия народ, но преди да изтече денят той бе открил 252 души, които бяха одобрили плана му срещу Мойсей.

- Имаше ли национални проблеми по времето, когато управляваше Мойсей? – запита Давид.

- Винаги има проблеми в царството – отговори Садок. – Винаги. Освен това, способността да се откриват тези проблеми е всъщност един евтин подарък.

Давид се усмихна и запита:

- Но, Садок, ти много добре знаеш, че има несправедливи царства и несправедливи водачи, както и лъжци, които управляват. Как могат обикновените хора да кажат кое царство, макар и с недостатъци, се ръководи от Божии мъже и кое царство е недостойно за човешко подчинение? Как може народът да разбере?

Давид се спря; той разбра, че се е натъкнал на това, което всички биха желали да знаят. С мъка проговори отново:

- А царят – как може той да разбере? Може ли да разбере дали е справедлив? Може ли да разбере дали обвиненията са основателни? Има ли белези, по които да се ориентира? – последните думи на Давид бяха произнесени с безпокойство.

- Ти търсиш някакъв списък, изпратен от небето, Давид. Но дори да имаше такъв, дори и да имаше начин, по който да разберем това, подлите хора биха приспособили своите царства да отговарят на този списък. И ако имаше такъв списък и някой добър човек го изпълнеше до съвършенство, тогава биха претендирали, че не е удовлетворил нито една от точките, включени в него. Ти подценяваш човешкото сърце, Давид.

- Тогава как могат хората да разберат?

- Не могат.

- Искаш да кажеш, че сред стотиците гласове, отправящи хиляди молби, Божият народ няма гаранция кой е истинският помазаник, носещ Божията власт, и кой не е?

- Никога не може да се каже със сигурност.

- Тогава кой може да знае?

- Бог винаги знае, но Той никога не казва.

- Тогава няма надежда за тези, които трябва да следват недостойни мъже?

- Техните внуци ще са в състояние да видят нещата по-ясно. ТЕ ще знаят, но не и попадналите в трагедията? Те никога няма да са сигурни. Но нещо хубаво ще дойде след всичко това.

- Какво е това?

- Колкото е сигурно, че слънцето изгрява, толкова е сигурно, че човешките сърца ще бъдат изпитани. Въпреки многото искания и противопоставяния, скритите в сърцата мотиви ще бъдат разкрити. Това може да не е важно в очите на хората, но в очите на Бог и на ангелите някои неща са от съществено значение. Сърцето трябва да бъде разкрито. Бог ще види това.

- Презирам такъв изпит – отговори Давид уморено. – Може би Бог е ПРИКЛЮЧИЛ с мен. Има ли някакъв начин, по който бих могъл да разбера?

- Не знам за друг цар в историята, който дори да си е задавал такива въпроси, добри ми царю. Много от другите хора биха убили своите опоненти, и дори своите въображаеми опоненти, и биха ги разкъсали на парчета. Но, отговаряйки на въпроса ти, трябва да ти кажа, че не знам нито един начин, по който ти би се уверил, дали Бог е или не е приключил с теб.

Давид въздъхна и преглътна риданието си.

- Тогава продължи историята. Корей имаше 252 последователи, нали? Какво се случи след това?

- Корей се приближи до Мойсей и Аарон със своята група. Той им каза, че Мойсей няма право над цялата власт, която упражнява.

- Е, ние, евреите, поне сме последователни, нали? – засмя се Давид.

- Не, човешкото сърце е такова, Давид – отговори Садок.

- Кажете ми, какъв беше Мойсеевият отговор на предизвикателството, което Корей отправи към него?

На четиридесет години Мойсей беше арогантен, упорит човек, не по-различен от Корей. Какво щеше да направи на 40 не мога да ти кажа, но на 80 той беше съкрушен човек. Той беше...

- Най-кроткият човек на земята – прекъсна го Давид.

- Човекът, който носи Божия жезъл на властта, трябва да бъде такъв. В противен случай Божият народ би живял в ужас и страх. Да, съкрушен човек стоеше пред Корей. И вярвам, че ти знаеш какво направи Мойсей, Давиде. Той... не направи нищо.

- Нищо. Ах, какъв човек...

- Той се предаде в ръцете на Бог. Това беше всичко, което направи той.

- Защо е постъпил така, Садок?

- Давиде, точно това ти би трябвало да знаеш най-добре. Мойсей беше наясно, че Бог го беше поставил да ръководи Израел. И нямаше нищо друго, което би трябвало да направи. Или 253 мъже щяха да получат царството, или Бог щеше да защити Мойсей. Мойсей знаеше това.

- Хората биха се затруднили да имитират такъв живот, нали? Една фалшификация сигурно не би подправила такъв отказ, нали? Но разкажи ми как Бог защити Мойсей.

- Мойсей каза на мъжете да се върнат на следващия ден с кадилници и да покадят... и Бог щеше да разреши спора.

- Е? – извика Давид. – Е? – повтори отново, дори по-силно.

- Понякога Бог проговаря – каза той развълнувано. – Какво се случи след това?

- Корей и двама от неговите приятели бяха погълнати от земята. Други 250 мъже умряха от...

- Няма значение. Достатъчно е да се каже, че авторитетът на Мойсей беше потвърден... от Бога. Бог е проговорил! Народът е разбрал кой наистина притежава Божията власт и, най-накрая, Мойсей е можел да си отдъхне.

- Не, Давид. Той не си е отдъхнал и хората не са били удовлетворени от Божия отговор! На следващия ден целият народ мърморел против Мойсей и може би всички щели да загинат, ако той не се беше помолил за тях.

- И хората се борят, за да станат царе! – Давид поклати глава в недоумение.

Садок спря за миг, после продължи:

- Давиде, разбирам, че те разкъсва въпросът, какво представлява истинската власт от Бога и какво не. Ти искаш да знаеш какво да правиш с бунта, ако това наистина е бунт, а не Божия намеса. Вярвам, че ти ще откриеш единственото правилно решение и ще го осъществиш. Вероятно всички ние ще се поучим от теб.

Вратата се отвори. Ависей се втурна в стаята.

- Добри ми царю! Твоят син, твоята собствена плът и кръв, се е обявил за ЦАР в Хеврон. На пръв поглед изглежда, че целият Израел се е събрал около него. Той смята да завземе трона. Авесалом идва към Ерусалим. Някои от най-приближените ти мъже са въстали заедно с него!

Давид си тръгна. Той си каза нещо, което не достигна до ушите на другите: “Третият Израилев цар? Дали истинските Божии избраници се възцаряват по такъв начин?” Садок, без да е напълно сигурен дали тези думи се отнасят до него, проговори:

- Царю?

Давид се обърна, очите му се навлажниха.

- Най-накрая, – каза той прочувствено, – най-накрая този въпрос ще бъде разрешен. Може би утре някой друг, освен Бог, ще знае отговора.

- Може би – отвърна Садок, – но може и да не е така. Вероятно въпроси от този род ще се обсъждат дори и след като всички ние отдавна ще сме мъртви.

- Това трябва да разберем утре, – засмя се Давид. – Върви, Ависей, кажи на Йоав. Ще го намериш на кулата на източната стена.

Ависей напусна залата така бързо, както беше и влязъл.

- Чудя се, Садок – замисли се царят. – Може ли човек някога да постави Бога в такава ситуация, при която Той да е ПРИНУДЕН да говори.

26

Ависей прекоси двора към отворената врата в основата на източната крепостна стена и хукна нагоре по стъпалата. Вътре, от върха на стъпалата, Йоав се втренчи към Ависей, взе една факла и започна да тича надолу. Те се срещнаха в трепкащата светлина на факлата, като всеки един от тях внимателно изучаваше лицето на другия. Ависей проговори: “Чу ли, Йоав?”

- Чух! В полунощ почти половината град се събуди от новината. Как е възможно, Ависей – син срещу собствения си баща?

- Когато царството е уязвимо, хората виждат странни неща – каза Йоав гневно. – Какво мислиш за всичко това, Ависей?

- Какво мисля ли? – отвърна Ависей в тона на Йоавовия гняв. – Това! Авесалом не можа да има власт в царството. Той няма силата, нито заема някакъв пост и вече се е вдигнал да разделя царството. Той се е възбунтувал срещу Господния помазаник – срещу Давид! Давид, който никога не е говорил или вършил нещо против него. Какво мисля ли? – извика Ависей. – Ако Авесалом, който няма властта, направи това; ако Авесалом, който не представлява нищо, раздели Божието царство – сега гласът му звучеше като грохот – ако Авесалом извърши тези неща СЕГА, какво – в името на здравия разум те питам – щеше да стори този човек, ако беше цар?

27

Давид и Садок пак бяха сами.

- Какво ще правиш сега, Давиде? В твоята младост ти не изрече нито дума против нечестивия цар. Какво ще направиш сега със също толкова нечестив младеж?

- Както казах – отвърна Давид, – това са моментите, които най-много мразя, Садок. Въпреки всичко, аз първо съдя своето собствено сърце и няма да взема предвид неговите интереси. Ще направя това, което сторих със Саул. Ще предам съдбата на царството в Божиите ръце. Вероятно той Ме е отхвърлил. Може би съм съгрешил и вече не съм достоен да управлявам. Само Бог знае дали това е така и изглежда няма да ни каже. – Стискайки ръката си в юмрук, с горчива ирония в гласа си, той добави – но днес ще създам обстоятелства, достатъчни да разберем волята на този неразговорлив наш Бог. Не знам друг начин, по който бихме могли да получим такова свръхестествено познание, освен като НЕ ВЪРШИМ НИЩО. Тронът не е мой. Няма да го вземам, няма да го защитавам и няма да го пазя. Ще напусна града. Тронът е Господен. Както и царството. Не бих се намесил в Божието решение. Той няма да срещне пречки от моя страна. Няма препятствие, което да Го спре да извърши волята Си. Ако не трябва да бъда цар, нашият Бог няма да има никакви трудности да направи Авесалом Израилев цар. Сега това е възможно. Бог е Бог.

Истинският цар се обърна и се втурна навън от тронната зала, вън от двореца, вън от града. Той вървеше, и вървеше...

Е, скъпи читателю, дойде време да се сбогуваме още веднъж. Ще те оставя на твоите размисления – върху скритите помисли на собственото ти сърце.

История за тримата царе

О, между другото, актьорите подготвят една любовна история, може би ще я гледаме заедно, когато стане готова. Тя се казва “Вечният романс”.

Вярвам, че с Божията благодат пак ще се срещнем.